

DOC 1497

שר החוץ

הקריה, כ'ג בכסלו תשי"ג.
11 בדצמבר 1952.

מס' 686/52
א/14902

לכבוד
מר י. אברך,
רח' דיזנגוף 95,
תל-אביב.

לה' אברך שלומות שגיאיים -

מכל מלמדי השכלתי ואכן הנני מחזיק לך טובה על שגליח אזני
על משמעותו המדוייקת בתכלית של "רמץ" זה, שנתעלמה ממני. אפשר
הוטעיהי ע"י המלה הערבית המקבילה "רמאד", השגורה בשימוש הלשון לכל
אפר שהוא, אף קר במשמע. מעתה אדקדק בלשוני ולך יאתה תהילה.

אשר לפועל "עייל", הרי קביעת השימוש בו במשמעות carry
through, durchführen או durchsetzen לא משלי היא, אלא משל אחי
הגדול בהידושי לשון המנוה דוד רמז ז"ל.

לזרא היה לי השימוש הנבער בפועל "להעביר" לאותה משמעות
שהוא ההיפך הגמור ממובנו האמתי - יען "להעביר" פירושו לבטל, לסלק,
להשמיד ולא לקבוע, לקיים, לבצע: "להעביר מן העולם", "להעביר את
רוע הגזירה", "מחה והעבר פשעינו" וכיוצא באלה. רבות הטרדתי את
רמז ז"ל בבועיה לשונית זו עד שעמד והילץ את הפועל "עייל" מהסד של
אותו פתגם, שהוכנס לחוכו לבלתי היות לו כל שימוש אחר, והוציא
לאויר העולם כפועל בעל משמעות רחבה שיצלח לכל צירוף לשון הגיוני:
עיילנו את ההחלטה, כוף סוף נתעייל ההסדר, עיולו של ענין זה אינו
מהדברים הקלים וכדומה.

שמחתי על הידוש-שאינו-הידוש זה כמוצא שלל רב ומאד אני
שוקד להשגירו.

השימוש בפועל "עייל" נהוג במשרד החוץ מראשית היוחו.

בברכה מלב,

Handwritten signature

נמים
32404/2